

Nr 348.

Av herrar **Lundqvist** och **Cassel**, *om viss utredning rörande skyddsåtgärder mot koloxidförgiftning m. m.*

Under krigsåren då genom den knappa tillgången på bensin och brännolja den s. k. gengasen fick en betydande användning aktualiserades på nytt den stora fara koloxiden innebär för den mänskliga organismen. Det påpekades då och har också senare framhållits att även bland annat bristfälliga rökgångar och eldning med kristidsbränsle utgöra stora risker för koloxidförgiftning.

För att i någon mån belysa dessa risker publicerades i Svensk läkartidning nr 43/1949 en artikel av doktor S. Almgren under rubriken »Kliniska erfarenheter av koloxidförgiftningar i arbetslokaler och bostäder till följd av bristfälliga eldnings- och värmetekniska anordningar». Doktor Almgren framhåller där att i det material av yrkessjukdomar som bearbetats ingår ett stort antal patienter, som för misstänkt koloxidförgiftning remitterats av läkare för utredning eller själva uppsökt någon av de berörda kliniker och där förutsättningar för koloxidpåverkningar visat sig föreligga.

Även från tekniskt sakkunnigt håll har frågan varit föremål för uppmärksamhet. En expert inom förbränningsteknikens område publicerade för ett par år sedan i några större stockholmstidningar resultatet av sina undersökningar, vilka enligt uppgift alltjämt pågå. Han ifrågasatte bland annat om icke de gränsvärden, som fastställts för koncentrationen av koloxid i inandningsluften, äro för högt ställda och om icke koncentrationer avsevärt under dessa s. k. säkerhetsgränser på lång sikt kunna framkalla allvarliga förgiftningar.

Utan att vilja taga ställning till de rent medicinska aspekterna på detta område — där för övrigt stora meningsskiljaktigheter synas föreligga — anse vi dock att de faror koloxiden innebär äro av sådan art att de fordra all uppmärksamhet från statsmakternas sida. De människor, som i sina hem och på sina arbetsplatser utsättas för risken av koloxidförgiftning, böra erbjudas allt det skydd som de medicinska och tekniska vetenskaperna för närvarande äro i stånd att ge.

Med stöd av vad ovan anförts föreslå vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning, huruvida frekvensen av koloxidförgiftningsfallen bör giva anledning till ytterligare skyddsåtgärder och vilka medicinska och tekniska dispositioner som i så fall böra vidtagas.

Stockholm den 26 januari 1950.

R. Lundqvist.

Leif Cassel.
